

Pohádkový příběh - duben

(Lenka Pavelčíková)

Jednou ráno vyběhl Ďapka na zahradu. V noci byla velká zima, dokonce trochu mrzlo. Na trávě byla ještě jinovatka, ale tam kde svítilo sluníčko, už roztála. Ďapka hned zamířil na malý kopeček, kde má zahradník Větvička vysazený rybíz, a kde se sluníčko opíralo nejvíce. Tam si lehl na trávu pod keř a vyhříval se. Jenom se uvelebil, už mu cosi zabzučelo nad hlavou. „Co to je?“ pomyslel si Ďapka a prohlížel si pozorně větev rybízu nad sebou. „Aha včela, ale nějaká divná, ty asi nejsi od nás z našich úlů,“ řekl. „Bzz, to nejsem,“ odpověděla včelka a pokračovala: „Vaše včely by v takové zimě, jaká je dnes ráno, nevystřčily ani tykadlo. Bzz. Já jsem včela samotářka. Jsem chlupatější, tak mi není zima a můžu už na květech pracovat.“ „A kde bydlíš? Pokud vím, tak nikde nablízku jiný úl nestojí.“ vyptával se Ďapka. „Bzz, bzz, já taky nebydlím v úle. Já bydlím sama a všechnu práci si musím udělat taky sama. Mám byt támhle v jedné malé dírcce ve zdi. Tam mám i svoje miminka,“ odpověděla včelka, pak ještě několikrát zabručela a byla pryč. „Zajímavé“, pomyslel si Ďapka a chtěl si zase lehnout. Ale ještě se ani neuvelebil a už se rychle blížilo další bzúčení. Tentokrát mnohem hlasitější a hlubší. Bylo to spíš, jako když letí malý vrtulník. Ďapka se trochu přikrčil k zemi a nad hlavou mu přeletěl veliký černo-žluto-bílý čmelák a pátral po něčem kolem keřů u země. „Uf, to jsem se tě lekl,“ přivítal Ďapka čmeláka. „Ty jsi ale pořádně velký čmelák. Co hledáš tady na zemi,“ začal se Ďapka vyptávat nového návštěvníka. „Bzum, brum, hledám nějakou díru v zemi. Musím tam rychle založit hnízdo a postarat se o své děti, bzum, brum. Neviděl jsi tu někde starou myši díru nebo něco podobného? Bzum, brum,“ zeptal se čmelák. „Támhle v zemi za kůlnou bydleli vloni myši, ale už tam nejsou. A co jsi zač? Že jsi tak velký? Minulý rok jsem pár čmeláků viděl, ale ti byli mnohem menší,“ zeptal se Ďapka a zvědavě si velkého čmeláka prohlížel. „Já jsem totiž čmeláčí matka, zimu jsem přečkala zahrabaná v mechu v zemi. Teď, když je konečně jaro založím hnízdo, tam nakladu vajíčka, a z nich pak budou zase ti menší čmeláci – moje dětičky, bzum, brum. Tak ahoj a děkuji za radu. Určitě se ještě uvidíme. Bzum, brum,“ poděkovala čmeláčice, a byla také pryč.

Ďapka si konečně lehl pod keř a pozoroval probouzející se den. Stromy kvetly, ptáci měli svůj ranní koncert a slunce oživovalo svými paprsky čím dál větší část zahrady. Na záhoncích se choulili malé rostlinky. Byli den ode dne větší a větší. Na trávníku se po zimě objevili první hromádky hlíny od krtků a mezi nimi poskakoval kamarád kos a něco hledal.

„Co tam hledáš?“ zavolal na něj Ďapka. „Dobré ráno. Hledám něco k snídani, cítím tu žížaly,“ odpověděl kos. „Ty jíš žížaly? Ty jsou přece velice užitečné,“ vyskočil hned Ďapka na všechny čtyři. „To prý jsou,“ odpověděl kos, „ale já a moje malá ptáčátka támhle v hnízdě máme hlad. Navíc se žížalami krmíme odjakživa.“ Jenže Ďapka chtěl žížaly bránit a tak dál přesvědčoval kosa. „Žížaly dělají moc důležitou práci v hlíně. Pomáhají dělat hlínu lepší a kypřejší, a my si pak v ní můžeme pěstovat salát, ředkvičky a všechno ostatní.“ „No a já vám nepomáhám?“ načepýřil se kos. „Nechytám snad spoustu housenek, které by vám tu vaši zeleninu snědly, nesezobu množství much, které vás obtěžují, nesním hromadu komárů? Nezpívám vám celý rok k práci? Co? Copak já nejsem užitečný, stejně jako ty

žížaly? Když sním pár žížal, nic se nestane a můžeme být užiteční my kosi i žížaly,” mračil se na Ďapku kos. Najednou ucítil žížalu, rychle ji vytáhl z hlíny a už s ní letěl do hnízda. Tam ho s otevřenými zobáčky hladově vyhlížela celá řada malým kosáčků. Ďapka zůstal zaraženě stát pod keřem rybízu a přemýšlel. „Na tom asi něco bude. Každý děláme nějakou užitečnou věc a každý musíme něco jíst. Každý máme svůj úkol v přírodě,” zalehl pak zase klidně pod keř a pozoroval kosa, jak je v hledání žížal šikovný.

A tak to na zahradě u zahradníka Věťvičky a jeho psa Ďapky také bylo. Všichni ti kosi, žížaly, ježci, čmeláci, včelky samotářky, včelky z úlů na konci zahrady, motýli, žabky, ještěrky, no prostě všichni spolu spokojeně žili a vzájemně si pomáhali.

Ďapka postupně vyrostl a zesílil. Věťvička mu udělal pořádnou boudu a svěřil mu svou zahradu ke hlídání i v noci. A protože Ďapka byl pes, jak má být a Věťvička zahradník, jak má být, zahrada a život v ní jen vzkvétal. Byla Ďapkovi i zahradníkovi Věťvičkovi nejmilejším místem.

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.

